

Dz.U. 2017 poz. 161**OBWIESZCZENIE
MARSZAŁKA SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 5 stycznia 2017 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o służbie zagranicznej

1. Na podstawie art. 16 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 296 i 1579) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej (Dz. U. Nr 128, poz. 1403), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

- 1) ustawą z dnia 25 listopada 2004 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 273, poz. 2703),
- 2) ustawą z dnia 24 sierpnia 2006 r. o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1217),
- 3) ustawą z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 170, poz. 1218),
- 4) ustawą z dnia 18 października 2006 r. o zmianie i uchyleniu niektórych upoważnień do wydawania aktów wykonawczych (Dz. U. Nr 220, poz. 1600),
- 5) ustawą z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505),
- 6) ustawą z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Komitecie do Spraw Europejskich (Dz. U. Nr 161, poz. 1277),
- 7) ustawą z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1220),
- 8) ustawą z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne (Dz. U. poz. 1274),
- 9) ustawą z dnia 30 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 34),
- 10) ustawą z dnia 14 września 2016 r. o zmianie ustawy o Krajowej Szkole Administracji Publicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1807)

oraz zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem 3 stycznia 2017 r.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia tekst jednolity ustawy nie obejmuje:

- 1) art. 44–51 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej (Dz. U. Nr 128, poz. 1403), które stanowią:

„Art. 44. W ustawie z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1986 r. Nr 36, poz. 180, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1998 r. Nr 117, poz. 757, z 1999 r. Nr 52, poz. 532 i z 2000 r. Nr 122, poz. 1322) w art. 1 dodaje się § 4 w brzmieniu:

„§ 4. Mężczyzna i kobieta, będący obywatelami polskimi przebywającymi za granicą, mogą zawrzeć małżeństwo przed konsulem lub przed osobą wyznaczoną do wykonywania funkcji konsula.”

Art. 45. W ustawie z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 86, poz. 953, Nr 98, poz. 1071 i Nr 123, poz. 1353) w art. 47 skreśla się wyrazy „urzędników służby dyplomatyczno-konsularnej oraz”.

Art. 46. W ustawie z dnia 13 lutego 1984 r. o funkcjach konsułów Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 9, poz. 34, z 1997 r. Nr 114, poz. 739, z 1998 r. Nr 117, poz. 757, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 120, poz. 1268 i z 2001 r. Nr 42, poz. 475) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. 1. Konsulem może być mianowany ten, kto:

- 1) jest obywatelem polskim i korzysta z pełni praw publicznych,

- 2) ma pełną zdolność do czynności prawnych,
 - 3) jest nieskazitelnego charakteru oraz ze względu na posiadane kwalifikacje i praktykę zawodową daje rękojmię należytego wykonywania obowiązków służbowych, zgodnie z prawem i interesami Rzeczypospolitej Polskiej,
 - 4) posiada tytuł magistra lub równorzędny,
 - 5) nie był karany za przestępstwo popełnione z winy umyślnej,
 - 6) spełnia inne wymogi określone w przepisach o pracownikach służby dyplomatyczno-konsularnej.
2. Jeżeli wymagają tego potrzeby służby, wykonywanie funkcji konsula można powierzyć osobie, która nie spełnia wymogów określonych w ust. 1 w pkt 4.”;
- 2) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9. Ilekroć w ustawie jest mowa o obywatelach polskich, odnosi się to, z wyłączeniem przepisów art. 11–13, 16, 23–26, odpowiednio do osób prawnych, instytucji i innych polskich jednostek organizacyjnych.”;
 - 3) art. 12 i 13 otrzymują brzmienie:

„Art. 12. 1. Konsul, o ile nie zabrania tego prawo państwa przyjmującego, z urzędu podejmuje przed sądami lub innymi władzami tego państwa czynności niezbędne dla ochrony praw i interesów obywateli polskich, jeżeli z powodu nieobecności lub innej ważnej przyczyny nie mogą oni w odpowiednim czasie bronić swoich praw i interesów ani nie ustanowili pełnomocników. O podjęciu tych czynności konsul zawiadamia niezwłocznie osobę zainteresowaną.

2. Konsul, za zgodą ministra właściwego do spraw zagranicznych i na podstawie udzielonego pełnomocnictwa, może zastępować lub zapewniać zastępstwo obywateli polskich przed sądami i innymi organami państwa przyjmującego w celu ochrony praw i interesów reprezentowanych osób, o ile nie zabrania tego prawo państwa przyjmującego.

3. Przyjęcie pełnomocnictwa konsul może uzależnić od dostarczenia dokumentów oraz wskazania innych dowodów i okoliczności potwierdzających istnienie wymagających ochrony praw i interesów obywatela polskiego, a ponadto od złożenia na piśmie zobowiązania do pokrycia poniesionych kosztów.

Art. 13. Konsul czuwa, aby obywatele polscy zatrzymani, aresztowani lub w inny sposób pozbawieni wolności w państwie przyjmującym mieli zapewnioną ochronę prawną i traktowanie zgodne z prawem tego państwa oraz z prawem i zwyczajami międzynarodowymi. W szczególności może podejmować następujące działania:

 - 1) zwracać się do sądów i innych organów państwa przyjmującego o udzielenie informacji o przyczynach zatrzymania, aresztowania lub pozbawienia wolności w inny sposób, a zwłaszcza o zarzutach stawianych tym obywatelom,
 - 2) odwiedzać tych obywateli oraz porozumiewać się z nimi w inny sposób,
 - 3) na wniosek obywatela ułatwiać mu porozumiewanie się z rodziną i innymi osobami bliskimi.”;
 - 4) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. Konsul wykonuje czynności dotyczące zabezpieczenia i realizacji spadków lub innych należności przysługujących Skarbowi Państwa.”;
 - 5) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Art. 22. Konsul wykonuje czynności konsularne na podstawie upoważnienia ministra właściwego do spraw zagranicznych, a w stosunku do czynności określonych w art. 19 ust. 1–3, art. 20 i 21 upoważnienia ministra właściwego do spraw zagranicznych wydanego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw sprawiedliwości.”;
 - 6) w art. 23 w ust. 1:
 - a) w pkt 2 kropkę zastępuje się przecinkiem,
 - b) dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) wydaje zastępcze dokumenty podróży obywatelom innych państw oraz udziela wiz uprawniających do wjazdu do innych państw.”;
 - 7) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. Konsul:

 - 1) wydaje decyzje o przyjęciu oświadczenia w sprawie wyboru i odzyskania obywatelstwa polskiego,
 - 2) wydaje decyzje w sprawie uznania za osobę pochodzenia polskiego w rozumieniu ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz. U. Nr 106, poz. 1118 i z 2001 r. Nr 42, poz. 475),

- 3) przyjmuje od osób zamieszkałych w okręgu konsularnym podania o nadanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej obywatelstwa polskiego oraz podania o wyrażenie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zgody na zrzeczenie się obywatelstwa polskiego.”;
- 8) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Art. 28. 1. Konsul wykonuje funkcje w odniesieniu do statków podnoszących polską banderę oraz ich załóg, pasażerów i ładunków, a w szczególności:

- 1) kontroluje, czy statek jest uprawniony do podnoszenia bandery polskiej, oraz wystawia statkowi, który otrzymał polską przynależność, tymczasowe świadectwo polskiej przynależności statku,
- 2) przeprowadza inspekcje statku lub występuje z wnioskiem do organu administracji państwa, w którego porcie przebywa statek, o przeprowadzenie inspekcji lub przeglądów statku związanych z przedłużeniem ważności międzynarodowych świadectw,
- 3) przedłuża termin ważności dokumentów bezpieczeństwa statku i dokumentów dotyczących ochrony środowiska morskiego,
- 4) wydaje statkom o polskiej przynależności dokumenty przewidziane w odrębnych przepisach oraz przedłuża termin ich ważności,
- 5) wystawia książeczki żeglarskie oraz przedłuża termin ich ważności,
- 6) w razie uszkodzenia lub innego wypadku morskiego statku udziela pomocy w organizowaniu akcji ratowniczej oraz podejmuje czynności niezbędne dla zapewnienia bezpieczeństwa uratowanych osób, jak również zabezpieczenia ich mienia oraz ładunku i mienia statku, a także interesów armatora polskiego,
- 7) przyjmuje protesty morskie oraz przesłuchuje kapitana i innych członków załogi, a także pasażerów na okoliczność wypadku morskiego,
- 8) uczestniczy przy wszelkich czynnościach podejmowanych na statku przez władze państwa przyjmującego związanych z zatrzymaniem, aresztowaniem lub pozbawieniem wolności w inny sposób członka załogi statku względnie pasażera albo zajęcia mienia znajdującego się na statku,
- 9) zapewnia opiekę i pomoc prawną członkom załogi statku w razie ich zatrzymania, aresztowania lub pozbawienia wolności w inny sposób, a także przy rozpatrywaniu przez sądy i organy administracyjne państwa przyjmującego spraw dotyczących tych osób,
- 10) udziela pomocy członkom załogi statku pozostałym na lądzie z powodu choroby lub z innych przyczyn oraz umożliwia im powrót do Rzeczypospolitej Polskiej,
- 11) podejmuje interwencje w razie dyskryminowania przez władze państwa przyjmującego statku lub członków jego załogi.

2. O czynnościach, o których mowa w ust. 1 pkt. 1–3, konsul powiadamia polską instytucję klasyfikacyjną i urząd morski właściwy dla portu macierzystego statku.

3. Szczegółowy zakres funkcji, o których mowa w ust. 1, określają odrębne przepisy.”;

- 9) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Art. 30. Konsul odmówi wykonania czynności, która byłaby sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego.”;

- 10) dodaje się art. 32a w brzmieniu:

„Art. 32a. Konsul prowadzi, w szczególności w formie zapisu elektronicznego, rejestry spraw, rejestry czynności konsularnych, jak również inne rejestry określone odrębnymi przepisami i przetwarza umieszczone w nich dane osobowe na zasadach określonych w przepisach odrębnych.”

Art. 47. W ustawie z dnia 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych (Dz. U. z 1998 r. Nr 119, poz. 773, z 1999 r. Nr 45, poz. 437, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 93, poz. 1027 i Nr 110, poz. 1167 oraz z 2001 r. Nr 56, poz. 580, Nr 76, poz. 813 i Nr 113, poz. 1208) w art. 6 w ust. 1:

- 1) w pkt 7 na końcu kropkę zastępuje się przecinkiem;
- 2) dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) udzielania zamówień o wartości od ponad 3000 EURO do 200 000 EURO przez placówkę zagraniczną Rzeczypospolitej Polskiej na towary i usługi wykonywane poza granicami kraju, określonych w przepisach o służbie zagranicznej.”

Art. 48. W ustawie z dnia 20 grudnia 1996 r. o Polskim Instytucie Spraw Międzynarodowych (Dz. U. Nr 156, poz. 777) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. Szczegółowy zakres działania i organizację Instytutu określa statut Instytutu nadany, w drodze rozporządzenia, przez Prezesa Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw zagranicznych – z uwzględnieniem organizacji i funkcjonowania służby zagranicznej.”;

2) w art. 5 w ust. 2 wyrazy „Ministra Spraw Zagranicznych” zastępuje się wyrazami „ministra właściwego do spraw zagranicznych”;

3) w art. 6 w ust. 2 wyrazy „Minister Spraw Zagranicznych” zastępuje się wyrazami „minister właściwy do spraw zagranicznych”;

4) w art. 7:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Oddział zamiejscowy tworzy, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw zagranicznych, na wniosek Dyrektora Instytutu, po zasięgnięciu opinii Rady Instytutu – z uwzględnieniem możliwości zatrudnienia na terenie działania oddziału pracowników o odpowiednich kwalifikacjach.”;

b) w ust. 3 wyrazy „Ministra Spraw Zagranicznych” zastępuje się wyrazami „ministra właściwego do spraw zagranicznych”;

5) w art. 10 wyrazy „Minister Spraw Zagranicznych” zastępuje się wyrazami „minister właściwy do spraw zagranicznych”;

6) w art. 11:

a) wyrazy „Minister Spraw Zagranicznych” zastępuje się wyrazami „Minister właściwy do spraw zagranicznych”;

b) wyrazy „Ministrem Pracy i Polityki Socjalnej” zastępuje się wyrazami „ministrem właściwym do spraw pracy”;

c) kropkę zastępuje się myślnikiem i dodaje się wyrazy „kierując się charakterem zadań Instytutu.”;

7) w art. 12 wyrazy „Minister Spraw Zagranicznych” zastępuje się wyrazami „minister właściwy do spraw zagranicznych”.

Art. 49. W ustawie z dnia 9 stycznia 1997 r. – Kodeks celny (Dz. U. z 2001 r. Nr 75, poz. 802, Nr 89, poz. 972 i Nr 110, poz. 1189) w art. 190⁴ dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Warunek, o którym mowa w § 1 pkt 1, nie dotyczy członków służby zagranicznej.”

Art. 50. W ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 1999 r. Nr 49, poz. 483, Nr 70, poz. 778 i Nr 110, poz. 1255 oraz z 2001 r. Nr 102, poz. 1116 i Nr 111, poz. 1194) w art. 111 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Wyższą Komisję Dyscyplinarną powołuje Prezes Rady Ministrów.

2. W skład Wyższej Komisji Dyscyplinarnej wchodzi 15 członków powoływanych przez Prezesa Rady Ministrów na okres 6 lat, w tym 12 członków powoływanych na wniosek Szefa Służby Cywilnej spośród urzędników służby cywilnej oraz 3 członków powoływanych przez dyrektora generalnego służby zagranicznej spośród członków personelu dyplomatyczno-konsularnego. Członkowie Wyższej Komisji Dyscyplinarnej pełnią swoje funkcje do czasu powołania ich następców.”

Art. 51. W ustawie z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz. U. Nr 106, poz. 1118 i z 2001 r. Nr 42, poz. 475) w art. 5 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Minister właściwy do spraw zagranicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o uznanie za osobę pochodzenia polskiego oraz szczegółowy tryb postępowania w sprawach wydawania przez konsula decyzji o uznaniu za osobę pochodzenia polskiego w rozumieniu ustawy.”;

2) art. 72, art. 73 i art. 80 ustawy z dnia 25 listopada 2004 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 273, poz. 2703), które stanowią:

„Art. 72. 1. Środki specjalne mogą funkcjonować, z zastrzeżeniem ust. 2, przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, a ich dysponenti prowadzą w tym okresie egzekucję należności i regulują zobowiązania. Po tym dniu:

1) nieściągnięte należności i nieuregulowane zobowiązania przejmuje jednostka budżetowa, przy której funkcjonowały środki specjalne;

2) środki pieniężne podlegają odprowadzeniu odpowiednio do budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego.

2. Środki specjalne, które uzyskiwały przychody z tytułów określonych w art. 18a ust. 1 i 2 ustawy, o której mowa w art. 1, i z których były finansowane wydatki, o których mowa w art. 18a ust. 6 ustawy, o której mowa w art. 1, mogą funkcjonować w tym zakresie do dnia utworzenia rachunku dochodów własnych, nie dłużej jednak niż przez 3 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. W przypadku:

- 1) utworzenia rachunku dochodów własnych – ustalone na dzień jego utworzenia zobowiązania i należności oraz zgromadzone środki finansowe środków specjalnych, w miejsce których został utworzony ten rachunek, stają się należnościami i zobowiązaniami oraz środkami finansowymi tego rachunku;
- 2) nieutworzenia rachunku dochodów własnych – z upływem 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy następuje przeniesienie dochodów i wydatków zgodnie z art. 73 ust. 1.

Art. 73. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2 i art. 72 ust. 2, następuje przeniesienie:

- 1) przychodów zlikwidowanych środków specjalnych – do dochodów odpowiednio budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego;
- 2) wydatków zlikwidowanych środków specjalnych – do wydatków odpowiednio budżetu państwa lub budżetów jednostek samorządu terytorialnego, z zastrzeżeniem ust. 3.

2. Ustalone na dzień wejścia w życie niniejszej ustawy zobowiązania i należności oraz zgromadzone środki finansowe środków specjalnych, w miejsce których – na podstawie ustaw zmienianych niniejszą ustawą – został utworzony państwowy fundusz celowy albo fundusz motywacyjny, stają się należnościami i zobowiązaniami oraz środkami finansowymi odpowiednio tych funduszy.

3. Wydatki budżetu państwa zwiększa się w odpowiednich częściach budżetu państwa o kwotę stanowiącą 80% wydatków, o których mowa w ust. 1 pkt 2.”

„Art. 80. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2005 r., z wyjątkiem art. 26 pkt 2, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2006 r.”;

- 3) art. 80–84 i art. 89 ustawy z dnia 24 sierpnia 2006 r. o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1217), które stanowią:

„Art. 80. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy państwowy zasób kadrowy tworzą urzędnicy służby cywilnej oraz osoby zajmujące stanowiska określone w art. 4, posiadający co najmniej pięcioletni staż pracy, a także osoby, które pozostają w dniu wejścia w życie ustawy na urlopie bezpłatnym udzielonym w służbie cywilnej lub służbie zagranicznej, i zajmują kierownicze stanowiska państwowe, określone w ustawie z dnia 31 lipca 1981 r. o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. Nr 20, poz. 101, z późn. zm.^{a)}).

2. Do osób, o których mowa w ust. 1, zalicza się również osoby, którym powierzono pełnienie obowiązków na stanowiskach, o których mowa w art. 4.

3. Do osób, o których mowa w ust. 1, nie zalicza się osób oddelegowanych do wykonywania zadań poza jednostką organizacyjną, w której są zatrudnione, zajmujących stanowiska określone w art. 4.

4. Osoby wymienione w ust. 1 i 2, podlegają wpisowi do ewidencji, o której mowa w art. 9 ust. 1.

Art. 81. 1. Osoby zajmujące stanowiska, o których mowa w art. 4 pkt 7, 9–11, powołuje się na zasadach określonych w ustawie na stanowiska określone w art. 4 albo przenosi się na stanowisko odpowiadające wiedzy i kwalifikacjom przenoszonej osoby, w ciągu 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

2. W stosunku do osób wymienionych w art. 4 pkt 9, do przeniesienia, o którym mowa w ust. 1, albo do udzielenia urlopu bezpłatnego w przypadku powołania, właściwy jest Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

^{a)} Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1982 r. Nr 31, poz. 214, z 1985 r. Nr 22, poz. 98 i Nr 50, poz. 262, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1989 r. Nr 34, poz. 178, z 1991 r. Nr 100, poz. 443, z 1993 r. Nr 1, poz. 1, z 1995 r. Nr 34, poz. 163 i Nr 142, poz. 701, z 1996 r. Nr 73, poz. 350, Nr 89, poz. 402, Nr 106, poz. 496 i Nr 139, poz. 647, z 1997 r. Nr 75, poz. 469 i Nr 133, poz. 883, z 1998 r. Nr 155, poz. 1016 i Nr 160, poz. 1065, z 1999 r. Nr 110, poz. 1255, z 2000 r. Nr 6, poz. 69 i Nr 48, poz. 552, z 2001 r. Nr 154, poz. 1784 i 1800, z 2002 r. Nr 214, poz. 1805 i Nr 240, poz. 2052, z 2003 r. Nr 45, poz. 391 i Nr 65, poz. 595, z 2004 r. Nr 33, poz. 285, Nr 116, poz. 1202, Nr 210, poz. 2135 i Nr 281, poz. 2774 oraz z 2005 r. Nr 169, poz. 1417.

3. Osoby, o których mowa w ust. 1, mogą zostać odwołane z urlopu bezpłatnego, na którym przebywają w dniu wejścia w życie ustawy.

Art. 82. 1. Osoby, o których mowa w art. 80 ust. 1, zajmujące w dniu wejścia w życie ustawy stanowiska, o których mowa w art. 4, w terminie 14 dni od wejścia w życie ustawy, przekażą do organów właściwych do ich powołania na zajmowane stanowisko, informację obejmującą imię i nazwisko oraz dane, o których mowa w art. 7 ust. 3 pkt 1–5, 7 i 8.

2. Osoby, o których mowa w art. 80 ust. 1, niezajmujące wysokiego stanowiska państwowego, a wchodzące z mocy ustawy do państwowego zasobu kadrowego, przekazują informacje i dane, o których mowa w ust. 1, pracodawcy.

3. Dane, o których mowa w ust. 1, po ich weryfikacji, organy i pracodawcy, wymienieni w ust. 1 i 2, przekazują do ewidencji, o której mowa w art. 9 ust. 1.

Art. 83. Osoby oddelegowane do wykonywania zadań poza jednostką organizacyjną, w której są zatrudnione, zajmujące w dniu wejścia w życie ustawy stanowiska określone w art. 4 pkt 8–11, pozostają na tych stanowiskach.

Art. 84. Postępowania dotyczące konkursów na stanowiska, o których mowa w art. 4, wszczęte na podstawie dotychczasowych przepisów i niezakończone do dnia wejścia w życie ustawy ulegają zakończeniu z tym dniem. Obsadzanie stanowisk, o których mowa w art. 4, następuje na podstawie przepisów niniejszej ustawy.”

„Art. 89. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.”;

- 4) art. 110–113, art. 115, art. 121, art. 125–128, art. 132 i art. 134 ustawy z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 170, poz. 1218), które stanowią:

„Art. 110. 1. Stosunki pracy nawiązane w urzędach, o których mowa w art. 2, przed dniem wejścia w życie ustawy, na podstawie mianowania na zasadach określonych w ustawie z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych, pozostają w mocy nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2007 r., chyba że wcześniej w sposób określony w niniejszej ustawie zostały przekształcone, rozwiązane lub wygasły.

2. Z dniem 1 stycznia 2008 r. dotychczasowe stosunki pracy osób zatrudnionych na podstawie mianowania na zasadach określonych w ustawie z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych przekształcają się w stosunki pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony.

Art. 111. 1. Do pracowników zatrudnionych na podstawie mianowania zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych stosuje się art. 10 ust. 1a, 1b i 5, art. 13–16 oraz art. 27 ust. 3 tej ustawy.

2. Osoby odwołane z funkcji organu administracji państwowej lub innego stanowiska kierowniczego w administracji państwowej, które przed powołaniem na tę funkcję lub stanowisko były urzędnikami państwowymi mianowanymi zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych, stają się pracownikami służby cywilnej i w stosunku do nich stosuje się odpowiednio art. 45 ust. 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych.

3. Rozwiązanie stosunku pracy z pracownikiem zatrudnionym na podstawie mianowania zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych bez wypowiedzenia z winy pracownika może nastąpić w razie:

- 1) ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków członka korpusu służby cywilnej, jeżeli wina pracownika jest oczywista;
- 2) popełnienia przez pracownika w czasie trwania stosunku pracy przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnienie, jeżeli przestępstwo jest oczywiste lub zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem;
- 3) zawinionej przez pracownika utraty uprawnień koniecznych do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku, jeżeli nie jest możliwe wyznaczenie pracownikowi stanowiska uwzględniającego jego przygotowanie zawodowe.

4. Rozwiązanie stosunku pracy z pracownikiem zatrudnionym na podstawie mianowania zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie miesiąca od dnia uzyskania wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie stosunku pracy.

Art. 112. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy pracownicy służby cywilnej, zatrudnieni na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 133, stają się pracownikami służby cywilnej w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Z dniem wejścia w życie ustawy urzędnicy służby cywilnej, mianowani na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 133, stają się urzędnikami służby cywilnej w rozumieniu niniejszej ustawy.

3. Do wynagrodzenia członków korpusu służby cywilnej, o których mowa w ust. 1 i 2, stosuje się przepisy o wynagrodzeniu w służbie cywilnej wydane na podstawie niniejszej ustawy.

4. Jeżeli wynagrodzenie członków korpusu służby cywilnej, o których mowa w ust. 1 i 2, jest niższe od przysługującego poprzednio, przez okres trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wypłaca się im dodatek wyrównawczy w wysokości różnicy między wynagrodzeniem przysługującym dotychczas a wynagrodzeniem aktualnym.

Art. 113. W 2006 r. mianowań urzędników służby cywilnej dokonuje się na dotychczasowych zasadach, z tym że mianowań dokonuje Prezes Rady Ministrów.”

„Art. 115. Do urzędników służby cywilnej korzystających z urlopu dla poratowania zdrowia w dniu wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.”

„Art. 121. 1. Sprawy wszczęte i niezakończone przez Urząd Służby Cywilnej są prowadzone przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów.

2. Postępowania wszczęte i niezakończone przez Urząd Służby Cywilnej prowadzi Kancelaria Prezesa Rady Ministrów.”

„Art. 125. 1. W razie zastosowania kary określonej w art. 108 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 133, która nie stała się prawomocna na podstawie dotychczasowych przepisów, rzecznik dyscyplinarny urzędu albo komisja dyscyplinarna urzędu przekazuje sprawę dyrektorowi generalnemu urzędu w celu rozpatrzenia sprzeciwu na zasadach określonych w art. 82. Termin do wniesienia sprzeciwu uważa się za zachowany.

2. Nieodrzućenie sprzeciwu w ciągu 14 dni od dnia przekazania sprawy przez rzecznika dyscyplinarnego urzędu albo komisję dyscyplinarną urzędu, jest równoznaczne z jego uwzględnieniem.

Art. 126. 1. Do kar orzeczonych, o których mowa w art. 107 ustawy uchylanej w art. 133, stosuje się dotychczasowe przepisy o przedawnieniu i zatarciu kary.

2. Do kary zastosowanej na podstawie art. 108 ust. 1 ustawy uchylanej w art. 133, która stała się prawomocna przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy o przedawnieniu i zatarciu kary dyscyplinarnej, chyba że upłynął już termin przedawnienia.

Art. 127. Przy wykonywaniu orzeczeń komisji dyscyplinarnych, które stały się wykonalne przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 128. 1. Komisje dyscyplinarne powołane przed dniem wejścia w życie przepisów niniejszej ustawy działają do końca okresu, na który zostały powołane.

2. Komisje dyscyplinarne utworzone dla kilku urzędów przed dniem wejścia w życie przepisów niniejszej ustawy, działają do końca okresu, na który zostały powołane.”

„Art. 132. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustawy uchylanej w art. 133, zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż przez sześć miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.”

„Art. 134. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 6 ust. 1, art. 55, art. 57 ust. 2 i ust. 3 oraz art. 58, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2008 r.”;

- 5) art. 45 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o zmianie i uchyleniu niektórych upoważnień do wydawania aktów wykonawczych (Dz. U. Nr 220, poz. 1600), który stanowi:

„Art. 45. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.”;

- 6) art. 191–207, art. 212, art. 213, art. 216 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505), które stanowią:

„Art. 191. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy pracownicy służby cywilnej, zatrudnieni na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 215, stają się pracownikami służby cywilnej w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Z dniem wejścia w życie ustawy urzędnicy służby cywilnej, mianowani na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 215, stają się urzędnikami służby cywilnej w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 192. 1. Do umów o pracę zawartych na czas określony z osobami, które podjęły po raz pierwszy pracę w służbie cywilnej, trwających w dniu wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. W przypadku gdy do zakończenia okresu, na który została zawarta umowa, pozostał co najmniej rok, pracownik służby cywilnej może wyrazić zgodę na zastosowanie wobec niego zasad dokonywania pierwszej oceny w służbie cywilnej, przewidzianych w art. 37.

3. Do postępowań dotyczących naboru do służby cywilnej wszczętych na podstawie dotychczasowych przepisów i niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

4. Do służby przygotowawczej rozpoczętej i niezakończonej do dnia wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

5. Do ocen okresowych urzędników służby cywilnej niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 193. 1. W terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy, członka korpusu służby cywilnej, który jest zatrudniony w tym samym urzędzie, w którym zajmuje w dniu wejścia w życie ustawy wysokie stanowisko państwowe, stające się wyższym stanowiskiem w służbie cywilnej na podstawie niniejszej ustawy, przenosi się – za jego zgodą – na wyższe stanowisko w służbie cywilnej odpowiadające zajmowanemu wysokiemu stanowisku państwowemu.

2. Przeniesienia członka korpusu służby cywilnej, o którym mowa w ust. 1, dokonuje:

- 1) Szef Służby Cywilnej z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów – na stanowisko dyrektora generalnego urzędu;
- 2) dyrektor generalny urzędu – na stanowisko wymienione w art. 52 pkt 2;
- 3) Główny Lekarz Weterynarii – na stanowiska wymienione w art. 52 pkt 3;
- 4) Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych – na stanowiska kierujących komórkami organizacyjnymi w tym urzędzie i ich zastępców.

3. W dniu poprzedzającym dzień przeniesienia członka korpusu służby cywilnej, o którym mowa w ust. 1, stosunek pracy na podstawie powołania na wysokim stanowisku państwowym wygasa, a urlop bezpłatny udzielony na czas powołania na to stanowisko ulega zakończeniu.

4. W razie niewyrażenia przez członka korpusu służby cywilnej zgody na przeniesienie, o którym mowa w ust. 1, z upływem 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy, stosunek pracy na podstawie powołania na wysokim stanowisku państwowym wygasa, a urlop bezpłatny udzielony na czas powołania na to stanowisko ulega zakończeniu. Po zakończeniu urlopu bezpłatnego dyrektor generalny urzędu wyznacza członkowi korpusu służby cywilnej stanowisko pracy, co najmniej równorzędne pod względem płacowym ze stanowiskiem zajmowanym przed powołaniem na wysokie stanowisko państwowe oraz zgodne z jego kwalifikacjami i przygotowaniem zawodowym.

Art. 194. 1. W terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy, członka korpusu służby cywilnej, który jest zatrudniony w innym urzędzie niż urząd, w którym zajmuje w dniu wejścia w życie ustawy wysokie stanowisko państwowe, stające się wyższym stanowiskiem w służbie cywilnej na podstawie niniejszej ustawy, przenosi się – za jego zgodą – do tego urzędu i wyznacza mu się wyższe stanowisko w służbie cywilnej odpowiadające zajmowanemu wysokiemu stanowisku państwowemu.

2. Przeniesienia i wyznaczenia stanowiska członkowi korpusu służby cywilnej, o którym mowa w ust. 1, dokonuje:

- 1) Szef Służby Cywilnej z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów – na stanowisko dyrektora generalnego urzędu;
- 2) dyrektor generalny urzędu, w którym członek korpusu służby cywilnej ma być zatrudniony – na stanowisko wymienione w art. 52 pkt 2;
- 3) Główny Lekarz Weterynarii – na stanowiska wymienione w art. 52 pkt 3;
- 4) Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych – na stanowiska kierujących komórkami organizacyjnymi w Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych oraz ich zastępców.

3. W dniu poprzedzającym dzień przeniesienia członka korpusu służby cywilnej, o którym mowa w ust. 1, stosunek pracy na podstawie powołania na wysokim stanowisku państwowym wygasa, a urlop bezpłatny udzielony na czas powołania na to stanowisko ulega zakończeniu. Przepis art. 75, stosuje się odpowiednio.

4. W razie niewyrażenia przez członka korpusu służby cywilnej zgody na przeniesienie, o którym mowa w ust. 1, z upływem 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy stosunek pracy na podstawie powołania na wysokim stanowisku państwowym wygasa, a urlop bezpłatny udzielony na czas powołania na to stanowisko ulega zakończeniu. Po zakończeniu urlopu bezpłatnego dyrektor generalny urzędu wyznacza członkowi korpusu służby cywilnej stanowisko pracy, co najmniej równorzędne pod względem płacowym ze stanowiskiem zajmowanym przed powołaniem na wysokie stanowisko państwowe oraz zgodne z jego kwalifikacjami i przygotowaniem zawodowym.

Art. 195. 1. W terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy, osoba niebędąca członkiem korpusu służby cywilnej, zajmująca w dniu wejścia w życie ustawy wysokie stanowisko państwowe, stając się wyższym stanowiskiem w służbie cywilnej na podstawie niniejszej ustawy, otrzymuje propozycję zatrudnienia na odpowiadającym temu stanowisku wyższemu stanowisku w służbie cywilnej, a w przypadku jej nieprzyjęcia – na innym stanowisku w tym samym urzędzie, zgodnym z jej kwalifikacjami i przygotowaniem zawodowym.

2. Propozycję zatrudnienia w służbie cywilnej osoby, o której mowa w ust. 1, przedstawia:

- 1) Szef Służby Cywilnej z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów – osobie zajmującej stanowisko wymienione w art. 52 pkt 1;
- 2) dyrektor generalny urzędu – osobie zajmującej stanowisko wymienione w art. 52 pkt 2;
- 3) Główny Lekarz Weterynarii – osobie zajmującej stanowisko wymienione w art. 52 pkt 3;
- 4) Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych – osobie zajmującej stanowisko kierującego albo zastępcy kierującego komórką organizacyjną w tym urzędzie.

3. W razie przyjęcia propozycji, o których mowa w ust. 1, stosunek pracy na podstawie powołania przekształca się w stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, z zastrzeżeniem art. 35 ust. 7.

4. W razie nieprzyjęcia propozycji, o których mowa w ust. 1, stosunek pracy na podstawie powołania wygasa z upływem 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 196. 1. W okresie roku od dnia wejścia w życie ustawy przeprowadza się nabór w rozumieniu art. 56 na stanowiska dyrektorów generalnych urzędów, o których mowa w art. 52 pkt 1, stanowiska kierujących departamentami lub komórkami równorzędnymi, o których mowa w art. 52 pkt 2, stanowiska wojewódzkich lekarzy weterynarii, o których mowa w art. 52 pkt 3 oraz stanowiska kierujących komórkami organizacyjnymi w Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych, jeżeli stanowiska te są zajmowane przez osoby, do których miał zastosowanie art. 80 ust. 2 ustawy uchylanej w art. 214, przeniesione na te stanowiska na podstawie art. 193 ust. 1 lub art. 194 ust. 1 albo zatrudnione na tych stanowiskach na podstawie art. 195 ust. 1, niespełniające warunków wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1–4 ustawy uchylanej w art. 214.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, mogą zajmować dotychczasowe stanowiska do dnia obsadzania tych stanowisk w wyniku przeprowadzonego naboru, nie dłużej jednak niż przez rok od dnia wejścia w życie ustawy.

3. Osobę, o której mowa w ust. 1, przenosi się na inne stanowisko urzędnicze z dniem obsadzenia jej dotychczasowego stanowiska w wyniku przeprowadzonego naboru, albo potwierdza się ponowne objęcie przez nią jej dotychczasowego stanowiska, jeżeli została ona wybrana spośród osób wyłonionych w drodze naboru na to stanowisko. Do przeniesienia na inne stanowisko urzędnicze stosuje się odpowiednio art. 61 niniejszej ustawy.

Art. 197. 1. W terminie 30 dni od dnia wejścia ustawy w życie osobę zatrudnioną w placówce zagranicznej na wysokim stanowisku państwowym, o którym mowa w art. 4 pkt 11 ustawy uchylanej w art. 214, przenosi się na odpowiadające temu stanowisku kierownicze stanowisko w placówce zagranicznej.

2. Z zastrzeżeniem ust. 3, z dniem przeniesienia, o którym mowa w ust. 1, stosunek pracy na podstawie powołania przekształca się odpowiednio w:

- 1) stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, jeżeli przed powołaniem na wysokie stanowisko państwowe, o którym mowa w art. 4 pkt 11 ustawy uchylanej w art. 214, osoba była zatrudniona na podstawie umowy o pracę na stanowisku w służbie cywilnej w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych;
- 2) stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas określony – do dnia odwołania z placówki zagranicznej, jeżeli przed powołaniem na wysokie stanowisko państwowe, o którym mowa w art. 4 pkt 11 ustawy uchylanej w art. 214, osoba nie była zatrudniona na stanowisku w służbie cywilnej w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych;
- 3) stosunek pracy na podstawie mianowania, jeżeli przed powołaniem na wysokie stanowisko państwowe, o którym mowa w art. 4 pkt 11 ustawy uchylanej w art. 214, osoba była zatrudniona na podstawie mianowania na stanowisku w służbie cywilnej w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych.

3. Stosunek pracy na podstawie powołania:

- 1) osób, które przed powołaniem na wysokie stanowisko państwowe, o którym mowa w art. 4 pkt 11 ustawy uchylanej w art. 214, były zatrudnione na podstawie powołania przez dyrektora generalnego służby zagranicznej dokonanego na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej,

- 2) osób, które zostały powołane na stanowisko kierownika przedstawicielstwa dyplomatycznego na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 214, a przed powołaniem na to stanowisko nie były zatrudnione w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych

– pozostaje w mocy, przy czym stosuje się do niego przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej.

Art. 198. Urzędnikowi służby cywilnej przeniesionemu na podstawie art. 193 ust. 1 albo art. 194 ust. 1, a także urzędnikowi służby cywilnej, któremu wyznaczono stanowisko pracy na podstawie art. 193 ust. 4 albo art. 194 ust. 4 przyznaje się kolejny stopień służbowy, jeżeli jego bezpośredni przełożony sporządził umotywowany wniosek o jego przyznanie.

Art. 199. 1. Stosunek pracy na podstawie powołania osoby zajmującej w dniu wejścia w życie ustawy stanowisko:

- 1) kierownika centralnego urzędu administracji rządowej i jego zastępcy,
- 2) prezesa agencji państwowej i jego zastępcy,
- 3) prezesa zarządu państwowego funduszu celowego i jego zastępcy,
- 4) Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia i jego zastępcy,
- 5) kierownika państwowej jednostki organizacyjnej podległej lub nadzorowanej przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra i jego zastępcy

– objęte przepisami ustawy uchylanej w art. 214, nie ulega zmianie.

2. Członek korpusu służby cywilnej zajmujący w dniu wejścia w życie ustawy stanowisko, o którym mowa w ust. 1, może korzystać z urlopu bezpłatnego udzielonego na czas powołania na to stanowisko, do dnia ustania stosunku pracy na tym stanowisku. Po zakończeniu urlopu bezpłatnego dyrektor generalny urzędu wyznacza członkowi korpusu służby cywilnej stanowisko pracy, co najmniej równorzędne pod względem płacowym ze stanowiskiem zajmowanym przed powołaniem na wysokie stanowisko państwowe oraz zgodne z jego kwalifikacjami i przygotowaniem zawodowym.

Art. 200. 1. Stosunek pracy osoby zajmującej w dniu wejścia w życie ustawy stanowisko dyrektora departamentu (kierownika komórki równorzędnej) w państwowej jednostce organizacyjnej podległej lub nadzorowanej przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra oraz jego zastępcy, objęte przepisami ustawy uchylanej w art. 214, przekształca się z dniem wejścia w życie ustawy w stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, chyba że odrębne przepisy przewidują nawiązanie stosunku pracy na podstawie powołania.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do osoby pełniącej w dniu wejścia w życie ustawy funkcję dyrektora departamentu (kierownika komórki równorzędnej) oraz jego zastępcy, objętej przepisami ustawy uchylanej w art. 214, mianowanej na podstawie odrębnych przepisów.

3. Członek korpusu służby cywilnej zajmujący w dniu wejścia w życie ustawy stanowisko, o którym mowa w ust. 1, może korzystać z urlopu bezpłatnego udzielonego na czas powołania na to stanowisko, do dnia ustania stosunku pracy na tym stanowisku. Po zakończeniu urlopu bezpłatnego dyrektor generalny urzędu wyznacza członkowi korpusu służby cywilnej stanowisko pracy, co najmniej równorzędne pod względem płacowym ze stanowiskiem zajmowanym przed powołaniem na wysokie stanowisko państwowe oraz zgodne z jego kwalifikacjami i przygotowaniem zawodowym.

Art. 201. Członkowi korpusu służby cywilnej, o którym mowa w art. 193 ust. 4, art. 194 ust. 4, oraz osobie, o której mowa w art. 195 ust. 3, przysługuje prawo do wynagrodzenia w dotychczasowej wysokości, jeżeli byłoby ono wyższe od przysługującego na nowym stanowisku, przez okres:

- 1) jednego miesiąca – jeżeli na stanowisku, zajmowanym w dniu wejścia w życie ustawy, byli zatrudnieni nie dłużej niż 3 miesiące;
- 2) dwóch miesięcy – jeżeli na stanowisku, zajmowanym w dniu wejścia w życie ustawy, byli zatrudnieni dłużej niż 3 miesiące i nie dłużej niż 12 miesięcy;
- 3) trzech miesięcy – jeżeli na stanowisku, zajmowanym w dniu wejścia w życie ustawy, byli zatrudnieni dłużej niż 12 miesięcy.

Art. 202. W okresie 10 lat od dnia wejścia w życie ustawy warunek posiadania kompetencji kierowniczych na stanowiskach, o których mowa w art. 52 oraz w ustawach zmienianych w art. 135–139, 141–143, 145–147, 149–156, 158, 159, 161–185 oraz 187–189, uważa się za spełniony przez osoby, które:

- 1) uzyskały świadectwo potwierdzające kwalifikacje do pracy na wysokim stanowisku państwowym, wydane na podstawie art. 7 ust. 5 lub art. 8 ust. 7 ustawy uchylanej w art. 214;
- 2) w wyniku postępowania kwalifikacyjnego dla pracowników służby cywilnej ubiegających się o mianowanie w służbie cywilnej osiągnęły miejsce uprawniające do mianowania na podstawie ustawy uchylanej w art. 215.

Art. 203. W okresie 1 roku od dnia wejścia w życie ustawy, przy przeprowadzaniu naboru na wyższe stanowiska w służbie cywilnej, do osób, o których mowa w art. 202, nie stosuje się warunków określonych w art. 53 pkt 4 i 5.

Art. 204. 1. W okresie 24 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, na stanowisko, o którym mowa w art. 54 ust. 2, może być przeniesiony pracownik służby cywilnej, któremu bezpośredni przełożony wydał pozytywną opinię dotyczącą jego dotychczasowej pracy wykonywanej w okresie co najmniej 6 miesięcy poprzedzających przeniesienie.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do urzędnika służby cywilnej, któremu nie sporządzono oceny okresowej na podstawie przepisów dotychczasowych w okresie 24 miesięcy poprzedzających przeniesienie.

Art. 205. 1. Do dnia 31 grudnia 2009 r. wynagrodzenie miesięczne członka korpusu służby cywilnej zatrudnionego na wyższym stanowisku w służbie cywilnej składa się z wynagrodzenia zasadniczego, dodatku funkcyjnego i dodatku za wieloletnią pracę w służbie cywilnej.

2. Do ustalania wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego osób, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 17 ust. 5 ustawy uchylanej w art. 214.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do osób zajmujących stanowiska kierownicze w służbie zagranicznej.

Art. 206. 1. Do dnia 31 grudnia 2009 r. wynagrodzenie osoby zatrudnionej na stanowisku kierownika państwowej jednostki organizacyjnej podległej lub nadzorowanej przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra oraz jego zastępcy, a także dyrektora departamentu (kierownika komórki równorzędnej) w państwowej jednostce organizacyjnej podległej lub nadzorowanej przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra oraz jego zastępcy składa się z wynagrodzenia zasadniczego, dodatku funkcyjnego i dodatku za wieloletnią pracę.

2. Do dnia 31 grudnia 2009 r. do osoby, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 91, art. 93 ust. 1 oraz art. 94 i 95.

3. Do ustalania wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego osoby, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 17 ust. 5 ustawy uchylanej w art. 214.

4. Do ustalania dodatku za wieloletnią pracę osoby, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 90 oraz przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 99.

5. Przepisów ust. 1–4 nie stosuje się, jeżeli warunki wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą osób wymienionych w ust. 1 określają odrębne przepisy.

Art. 207. 1. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 17 ust. 5 ustawy uchylanej w art. 214 oraz przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 69 ustawy uchylanej w art. 215 zachowują moc do dnia 31 grudnia 2009 r.

2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 26, art. 52 ust. 5, art. 54 ust. 2, art. 65 ust. 4, art. 67 ust. 3, art. 70, art. 77 ust. 3, art. 79, art. 87 i art. 96 ustawy uchylanej w art. 215 zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 47, art. 82, art. 84 ust. 2, art. 95 ust. 5, art. 97 ust. 3, art. 101, art. 110 ust. 3, art. 112, art. 120 i art. 130 niniejszej ustawy.”

„Art. 212. 1. Komisje dyscyplinarne utworzone przed dniem wejścia w życie ustawy ulegają likwidacji z upływem 3 miesięcy od dnia jej wejścia w życie, z wyjątkiem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej, która działa do końca kadencji.

2. Po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, sprawy wszczęte i niezakończone prowadzą komisje dyscyplinarne właściwe dla urzędów, w których byli zatrudnieni obwinieni w dniu wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

Art. 213. 1. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się art. 113 ust. 5, chyba że przepisy dotychczasowe są korzystniejsze dla obwinionego.

2. Do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się dotychczasowe przepisy o zatarcu kary i zniszczeniu odpisu orzeczenia.”

„Art. 216. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 7 ust. 1, art. 40–43, art. 45, art. 47–49, art. 160 i art. 186 pkt 2–6, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2010 r.”;

7) art. 19–23 i art. 25 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Komitecie do Spraw Europejskich (Dz. U. Nr 161, poz. 1277), które stanowią:

„Art. 19. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy członkowie korpusu służby cywilnej zatrudnieni w urzędzie Komitetu Integracji Europejskiej stają się członkami korpusu służby cywilnej zatrudnionymi w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych.

2. Osobom zatrudnionym na wyższych stanowiskach w służbie cywilnej w urzędzie Komitetu Integracji Europejskiej dyrektor generalny służby zagranicznej wyznaczy na czas określony, nie dłuższy niż 3 miesiące, stanowiska

w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych i określi wynagrodzenie nie niższe od otrzymywanego przed dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 20. 1. Dyrektor generalny urzędu Komitetu Integracji Europejskiej, w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia ustawy, zawiadamia na piśmie pracowników, o których mowa w art. 19, o zmianach, jakie mają nastąpić w zakresie ich stosunków pracy. Przepisy art. 23¹ § 4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.^{b)}) stosuje się odpowiednio.

2. Przepisu ust. 1 zdanie drugie nie stosuje się do urzędników służby cywilnej, do których stosuje się przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 157, poz. 1241).

Art. 21. 1. Dyrektor generalny służby zagranicznej proponuje, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, nowe warunki pracy i płacy pracownikom, o których mowa w art. 19, zgodne z ich kwalifikacjami i przygotowaniem zawodowym.

2. Dyrektor generalny służby zagranicznej, biorąc pod uwagę doświadczenie zawodowe danej osoby, w tym doświadczenie w sferze stosunków zagranicznych, proponuje nowe warunki pracy i płacy pracownikom, o których mowa w art. 19, niezatrudnionym w komórkach organizacyjnych zapewniających obsługę zadań ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej, spełniającym wymagania określone w art. 12 ust. 1 pkt 3–5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej (Dz. U. Nr 128, poz. 1403, z późn. zm.^{c)}), a po ich przyjęciu nadaje im stopień dyplomatyczny.

3. Pracownikom, o których mowa w art. 19, niezatrudnionym w komórkach organizacyjnych zapewniających obsługę zadań ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej, oraz członkom służby zagranicznej nieposiadającym stopnia dyplomatycznego dyrektor generalny służby zagranicznej, na ich wniosek złożony w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy, nadaje stopień dyplomatyczny na okres 3 lat, jeżeli osoby te w dniu wejścia w życie ustawy:

- 1) spełniają wymagania określone w art. 12 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej;
- 2) udokumentują znajomość jednego języka obcego w sposób określony w przepisach o służbie zagranicznej;
- 3) posiadają co najmniej trzyletnie doświadczenie zawodowe w pracy w urzędach obsługujących ministrów i przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów lub w urzędach centralnych organów administracji rządowej.

4. W przypadku potwierdzenia znajomości drugiego języka obcego oraz ukończenia szkoleń określonych przez pracodawcę przez osobę, której nadano stopień dyplomatyczny w trybie określonym w ust. 3, w okresie 3 lat od dnia jego nadania stopień dyplomatyczny uważa się za nadany na czas nieokreślony.

5. Dyrektor generalny służby zagranicznej może wypowiedzieć umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia pracownikowi, który otrzymał stopień dyplomatyczny w trybie określonym w ust. 3, a który w okresie 3 lat od dnia jego nadania nie potwierdził znajomości drugiego języka obcego oraz nie ukończył szkoleń określonych przez pracodawcę.

6. Przepisy ust. 1–5 stosuje się odpowiednio w przypadku nadania stopnia dyplomatycznego przez ministra właściwego do spraw zagranicznych.

Art. 22. Przepisy art. 19–21 stosuje się odpowiednio do pracowników urzędu Komitetu Integracji Europejskiej, którzy w dniu wejścia w życie ustawy:

- 1) są oddelegowani, w tym do instytucji i agend Unii Europejskiej, z tym że czynności określone w art. 21 ust. 1 i 2 wobec tych pracowników dyrektor generalny służby zagranicznej wykonuje za pośrednictwem konsulów Rzeczypospolitej Polskiej w państwach przyjmujących, na terytoriach których znajdują się instytucje lub agendy, do których nastąpiło oddelegowanie;

^{b)} Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 113, poz. 717, z 1999 r. Nr 99, poz. 1152, z 2000 r. Nr 19, poz. 239, Nr 43, poz. 489, Nr 107, poz. 1127 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 11, poz. 84, Nr 28, poz. 301, Nr 52, poz. 538, Nr 99, poz. 1075, Nr 111, poz. 1194, Nr 123, poz. 1354, Nr 128, poz. 1405 i Nr 154, poz. 1805, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 135, poz. 1146, Nr 196, poz. 1660, Nr 199, poz. 1673 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 166, poz. 1608 i Nr 213, poz. 2081, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 99, poz. 1001, Nr 120, poz. 1252 i Nr 240, poz. 2407, z 2005 r. Nr 10, poz. 71, Nr 68, poz. 610, Nr 86, poz. 732 i Nr 167, poz. 1398, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 133, poz. 935, Nr 217, poz. 1587 i Nr 221, poz. 1615, z 2007 r. Nr 64, poz. 426, Nr 89, poz. 589, Nr 176, poz. 1239, Nr 181, poz. 1288 i Nr 225, poz. 1672, z 2008 r. Nr 93, poz. 586, Nr 116, poz. 740, Nr 223, poz. 1460 i Nr 237, poz. 1654 oraz z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 56, poz. 458, Nr 58, poz. 485, Nr 98, poz. 817, Nr 99, poz. 825, Nr 115, poz. 958 i Nr 157, poz. 1241.

^{c)} Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2006 r. Nr 170, poz. 1217 i 1218 i Nr 220, poz. 1600, z 2008 r. Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 161, poz. 1277.

2) przebywają na urlopie macierzyńskim lub wychowawczym albo urlopie bezpłatnym, z tym że terminy, o których mowa w art. 21 ust. 1 i 3–5, liczy się od dnia zakończenia urlopu.

Art. 23. 1. Pracownicy urzędu Komitetu Integracji Europejskiej, którzy w dniu wejścia w życie ustawy są zatrudnieni na stanowiskach pomocniczych, robotniczych i obsługi, nieobjętych mnożnikowym systemem wynagradzania, stają się pracownikami gospodarstwa pomocniczego Ministerstwa Spraw Zagranicznych, z zachowaniem dotychczasowych warunków pracy i płacy.

2. Dyrektor generalny urzędu Komitetu Integracji Europejskiej, w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia ustawy, zawiadamia na piśmie pracowników, o których mowa w ust. 1, o zmianach, jakie mają nastąpić w zakresie ich stosunków pracy. Przepisy art. 23¹ § 4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

3. Pracownikom, o których mowa w ust. 1, dyrektor gospodarstwa pomocniczego Ministerstwa Spraw Zagranicznych proponuje, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, nowe warunki pracy i płacy, uwzględniając ich przygotowanie zawodowe.

4. Przepisy ust. 1–3 stosuje się odpowiednio do pracowników zatrudnionych w urzędzie Komitetu Integracji Europejskiej na stanowiskach pomocniczych, robotniczych i obsługi, którzy w dniu wejścia w życie ustawy przebywają na urlopie macierzyńskim, wychowawczym albo urlopie bezpłatnym, z tym że termin, o którym mowa w ust. 3, liczy się od dnia zakończenia urlopu.”

„Art. 25. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2010 r., z wyjątkiem art. 20 oraz art. 23 ust. 2, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.”;

8) art. 13–18 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1220), które stanowią:

„Art. 13. Do umów o pracę na czas wykonania określonej pracy, trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 14. 1. Do umów o pracę na czas określony, trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, które przed tym dniem zostały wypowiedziane, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do umów o pracę na czas określony zawartych na okres do 6 miesięcy albo zawartych na okres dłuższy niż 6 miesięcy, w których nie przewidziano możliwości ich rozwiązania z zachowaniem 2-tygodniowego okresu wypowiedzenia, trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, w zakresie dopuszczalności ich wypowiedzenia stosuje się przepisy dotychczasowe.

3. Przy wypowiedzaniu umów o pracę na czas określony zawartych na okres dłuższy niż 6 miesięcy, w których przewidziano możliwość ich rozwiązania z zachowaniem 2-tygodniowego okresu wypowiedzenia, trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się okresy wypowiedzenia, o których mowa w art. 36 § 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

4. Do umów o pracę na czas określony, trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się art. 25¹ ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednakże do okresu zatrudnienia, o którym mowa w tym przepisie, wlicza się okres zatrudnienia na podstawie umowy o pracę na czas określony przypadający od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, a trwająca w tym dniu umowa o pracę na czas określony jest uważana za pierwszą umowę w rozumieniu art. 25¹ ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą albo za drugą umowę w rozumieniu tego przepisu, jeżeli została zawarta jako druga umowa w rozumieniu art. 25¹ ustawy zmienianej w art. 1 w dotychczasowym brzmieniu.

5. Umowa o pracę na czas określony zawarta od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jednakże w okresie 1 miesiąca od dnia rozwiązania drugiej umowy w rozumieniu art. 25¹ ustawy zmienianej w art. 1 w dotychczasowym brzmieniu, jeżeli okres ten rozpoczął bieg przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy lub w dniu jej wejścia w życie, jest uważana za umowę o pracę zawartą na czas nieokreślony.

6. Przepisu ust. 4 nie stosuje się do umów o pracę zawartych na czas określony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, jeżeli rozwiązanie takiej umowy przypada po upływie 33 miesięcy od tego dnia i stosunek pracy pracownika podlega szczególnej ochronie przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem umowy o pracę w okresie od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia upływu okresu 33 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy; w takim przypadku umowa rozwiązuje się z upływem okresu, na jaki została zawarta.

Art. 15. 1. Strony trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy umów o pracę na czas określony zawartych w celu określonym w art. 25¹ § 4 pkt 1–3 lub w przypadku, o którym mowa w art. 25¹ § 4 pkt 4 ustawy zmienianej w

art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy uzupełnią te umowy o informacje, o których mowa w art. 29 § 1¹ ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. W przypadku umowy o pracę na czas określony, zawartej w przypadku, o którym mowa w art. 25¹ § 4 pkt 4 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, trwającej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, pracodawca zawiadamia właściwego okręgowego inspektora pracy, w formie pisemnej lub elektronicznej, o takiej umowie, wraz ze wskazaniem przyczyn jej zawarcia, w terminie 5 dni roboczych od dnia uzupełnienia umowy o pracę o informacje o przyczynach zawarcia tej umowy.

Art. 16. Przy ustalaniu długości okresu wypowiedzenia umów o pracę na czas określony, trwających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, których wypowiedzenie następuje, począwszy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, nie uwzględnia się okresów zatrudnienia u danego pracodawcy, przypadających przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 17. Do postępowań dotyczących odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę, rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz wygaśnięcia umowy o pracę stosuje się przepisy dotychczasowe, jeżeli umowy te zostały wypowiedziane, rozwiązane bez wypowiedzenia albo wygasły przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 18. Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 12, który wchodzi w życie z dniem 30 sierpnia 2015 r.”;

- 9) odnośnika nr 1 oraz art. 151 i art. 153 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne (Dz. U. poz. 1274), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę 2004/38/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, zmieniającą rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającą dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz. Urz. UE L 158 z 30.04.2004, str. 77) oraz dyrektywę Rady (UE) 2015/637 z dnia 20 kwietnia 2015 r. w sprawie środków koordynacji i współpracy mających ułatwić ochronę konsularną niereprezentowanych obywateli Unii w państwach trzecich oraz uchylającą decyzję 95/553/WE (Dz. Urz. UE L 106 z 24.04.2015, str. 1).”

„Art. 151. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 142 niniejszej ustawy oraz na podstawie art. 16 ust. 5 i art. 32 ust. 2 ustawy uchylanej w art. 152 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 8, art. 47 i art. 118 niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.”

„Art. 153. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 listopada 2015 r., z wyjątkiem art. 21 ust. 2 i 3, art. 41, art. 42 i art. 45 ust. 3, które wchodzi w życie z dniem 1 maja 2018 r.”;

- 10) art. 6–9, art. 11 i art. 12 ustawy z dnia 30 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 34), które stanowią:

„Art. 6. 1. Stosunki pracy z osobami zajmującymi w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy wyższe stanowiska w służbie cywilnej oraz kierownicze stanowiska w służbie zagranicznej, będące wyższymi stanowiskami w służbie cywilnej, wygasają po upływie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jeżeli przed upływem tego terminu nie zostaną im zaproponowane nowe warunki pracy lub płacy na dalszy okres albo w razie nieprzyjęcia nowych warunków pracy lub płacy.

2. Wcześniejsze rozwiązanie stosunku pracy może nastąpić za wypowiedzeniem.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do urzędników służby cywilnej, do których mają zastosowanie przepisy rozdziału 5 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 7. W przypadku wygaśnięcia stosunku pracy, o którym mowa w art. 6 ust. 1, lub wypowiedzenia, o którym mowa w art. 6 ust. 2, przysługuje odprawa pieniężna przewidziana dla pracowników, z którymi stosunki pracy rozwiązuje się z powodu likwidacji urzędu.

Art. 8. Postępowania dotyczące naboru na wyższe stanowiska w służbie cywilnej wszczęte na podstawie dotychczasowych przepisów i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy ulegają zakończeniu z tym dniem.

Art. 9. Do ocen okresowych niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.”

„Art. 11. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 82 i art. 99 ustawy, o której mowa w art. 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 82 i art. 99 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez okres 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 12. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.”;

- 11) art. 7 i art. 8 ustawy z dnia 14 września 2016 r. o zmianie ustawy o Krajowej Szkole Administracji Publicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1807), które stanowią:

„Art. 7. Ilekroć w przepisach prawa jest mowa o:

- 1) „Krajowej Szkole Administracji Publicznej” – należy przez to rozumieć „Krajową Szkołę Administracji Publicznej im. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego”;
- 2) absolwentach Krajowej Szkoły Administracji Publicznej im. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego – rozumie się przez to także absolwentów Krajowej Szkoły Administracji Publicznej.

Art. 8. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.”.

Marszałek Sejmu: *M. Kuchciński*

Załącznik do obwieszczenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej
Polskiej z dnia 5 stycznia 2017 r. (poz. 161)

USTAWA

z dnia 27 lipca 2001 r.

o służbie zagranicznej

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa organizację i funkcjonowanie służby zagranicznej, a także szczególne prawa i obowiązki osób wchodzących w jej skład.

Art. 2.¹⁾ 1. W skład służby zagranicznej wchodzi:

- 1) członkowie korpusu służby cywilnej zatrudnieni w ministerstwie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych;
- 2) niebędące członkami korpusu służby cywilnej osoby zatrudnione w służbie zagranicznej;
- 3) pełnomocni przedstawiciele Rzeczypospolitej Polskiej w innym państwie lub przy organizacji międzynarodowej;
- 4) członkowie służby zagranicznej przeniesieni na stanowiska w komórkach organizacyjnych ministerstwa zapewniających obsługę zadań ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej.

2. W skład służby zagranicznej nie wchodzi:

- 1) członkowie korpusu służby cywilnej zatrudnieni w ministerstwie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, w komórkach organizacyjnych zapewniających obsługę zadań ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej;
- 2) osoby zatrudnione w placówce zagranicznej Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umowy o pracę zawartej zgodnie z prawem państwa przyjmującego;
- 3) osoby zatrudnione w placówce zagranicznej Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony – wykonywania funkcji na placówce przez członka rodziny – chyba że są one członkami korpusu służby cywilnej;
- 4) konsul honorowy, o którym mowa w ustawie określonej w art. 4 pkt 3.

Art. 3.²⁾ W zakresie nieuregulowanym w ustawie do osób wchodzących w skład służby zagranicznej, zwanych dalej „członkami służby zagranicznej”, z wyłączeniem żołnierzy pełniących służbę w placówkach zagranicznych, stosuje się przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1345, 1605, 1807, 1948 i 2260).

Art. 4. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) ambasadorze – oznacza to, mianowanego w trybie określonym w Konstytucji, pełnomocnego przedstawiciela Rzeczypospolitej Polskiej w innym państwie lub przy organizacji międzynarodowej;
- 2)³⁾ placówce zagranicznej Rzeczypospolitej Polskiej, zwanej dalej „placówką zagraniczną” – oznacza to przedstawicielstwo dyplomatyczne, stałe przedstawicielstwo przy organizacji międzynarodowej, konsulat generalny, konsulat, wicekonsulat, agencję konsularną, instytut polski lub inną placówkę podległą ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych, mającą siedzibę poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej;

¹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 14 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Komitecie do Spraw Europejskich (Dz. U. poz. 1277), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2010 r.

²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. poz. 1505), która weszła w życie z dniem 24 marca 2009 r.

³⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 142 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne (Dz. U. poz. 1274), która weszła w życie z dniem 1 listopada 2015 r.

- 3)³⁾ konsulu – oznacza to konsula Rzeczypospolitej Polskiej w rozumieniu ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. – Prawo konsularne (Dz. U. poz. 1274 oraz z 2016 r. poz. 1579);
- 4)⁴⁾ służbie cywilnej – oznacza to służbę cywilną, w rozumieniu ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej;
- 5) państwie przyjmującym – oznacza to państwo przyjmujące w rozumieniu Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych, sporządzonej w Wiedniu dnia 18 kwietnia 1961 r. (Dz. U. z 1965 r. poz. 232);
- 6)⁵⁾ członkach rodziny – oznacza to małżonka, dzieci własne, dzieci małżonka, przysposobione oraz inne dzieci wzięte na utrzymanie i wychowanie w ramach rodzin zastępczych, w wieku do 18 lat bądź będące w wieku określonym odrębnymi przepisami dotyczącymi zasiłków rodzinnych i pielęgnacyjnych, a także osoby niepełnosprawne wymagające stałej opieki członka służby zagranicznej.

Rozdział 2

Organizacja i funkcjonowanie służby zagranicznej

Art. 5. 1. Służbą zagraniczną kieruje minister właściwy do spraw zagranicznych.

2. Służba zagraniczna działa w ministerstwie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych i w placówkach zagranicznych.

3.⁶⁾ Z zastrzeżeniem art. 2 ust. 1 pkt 4, służba zagraniczna nie działa w komórkach organizacyjnych ministerstwa zapewniających obsługę zadań ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej.

Art. 6. 1. W służbie zagranicznej tworzy się stanowisko dyrektora generalnego służby zagranicznej.

2.⁷⁾ Dyrektor generalny służby zagranicznej jest dyrektorem generalnym urzędu w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, wykonującym także zadania określone w ustawie.

2a.⁸⁾ Dyrektor generalny służby zagranicznej wykonuje zadania dyrektora generalnego urzędu wobec członków służby zagranicznej oraz członków korpusu służby cywilnej, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1 i 3.

3. Dyrektorem generalnym służby zagranicznej może zostać osoba posiadająca stopień dyplomatyczny, o którym mowa w art. 8.

Art. 7. 1. Zadania służby zagranicznej wykonują:

- 1) personel dyplomatyczno-konsularny, który stanowią, z zastrzeżeniem ust. 2, członkowie służby zagranicznej posiadający stopień dyplomatyczny;
- 2) personel pomocniczy;
- 3) personel obsługi.

2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach dyrektor generalny służby zagranicznej może powierzyć obowiązki członka personelu dyplomatyczno-konsularnego na czas określony osobie, która spełnia wymagania określone w art. 12 ust. 1 pkt 2–5, oddelegowanej lub wyznaczonej, za zgodą dyrektora generalnego służby zagranicznej, w trybie określonym w odrębnych przepisach, do służby zagranicznej – zatrudniając ją na podstawie umowy o pracę i nadając jej odpowiedni stopień dyplomatyczny.

Art. 8. 1. Ustanawia się, z zastrzeżeniem art. 10 ust. 2, następujące stopnie dyplomatyczne w służbie zagranicznej:

- 1) ambasador tytularny;
- 2) radca – minister;
- 3) I radca;
- 4) radca;
- 5) I sekretarz;

⁴⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 171 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁵⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 5 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1220), która weszła w życie z dniem 22 lutego 2016 r.

⁶⁾ Dodany przez art. 14 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 1.

⁷⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 171 pkt 3 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁸⁾ Dodany przez art. 14 pkt 3 ustawy, o której mowa w odnośniku 1.

- 6) II sekretarz;
- 7) III sekretarz;
- 8) attaché.

2. Najniższym stopniem dyplomatycznym jest stopień attaché.

Art. 9. 1. Stopnie dyplomatyczne są jednocześnie stanowiskami pracy, a w placówkach zagranicznych funkcjami, na których członek personelu dyplomatyczno-konsularnego wykonuje czynności służbowe.

2. Zatrudnienie członka personelu dyplomatyczno-konsularnego na stanowisku kierowniczym w służbie zagranicznej, o którym mowa w art. 27 ust. 2 pkt 1, nie powoduje zmiany posiadanego stopnia dyplomatycznego.

Art. 10. 1. Stosunek służbowy oraz wynikające z niego prawa i obowiązki żołnierzy pełniących służbę w placówkach zagranicznych określają odrębne przepisy.

2. Osobom wyznaczonym do wykonywania zadań Ministra Obrony Narodowej w placówce zagranicznej nadaje się stopień dyplomatyczny:

- 1) attaché obrony (wojskowego, morskiego, lotniczego) albo
- 2) zastępcy attaché obrony (wojskowego, morskiego, lotniczego).

3. Minister właściwy do spraw zagranicznych i Minister Obrony Narodowej określą, w drodze zarządzenia, szczególne zasady wykonywania obowiązków służbowych przez osoby, o których mowa w ust. 1, a także organizację i funkcjonowanie w placówkach zagranicznych ataszatów obrony, z uwzględnieniem przepisów o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

Art. 11. 1. Stopnie dyplomatyczne, z zastrzeżeniem ust. 2, nadaje dyrektor generalny służby zagranicznej.

2. Stopień ambasadora tytularnego, na wniosek dyrektora generalnego służby zagranicznej, nadaje minister właściwy do spraw zagranicznych.

Art. 12. 1. Stopień dyplomatyczny można, z zastrzeżeniem ust. 2, art. 7 ust. 2 oraz art. 18 ust. 1, nadać członkowi służby zagranicznej, który:

- 1)⁹⁾ odbył, z zastrzeżeniem art. 40 ust. 2, aplikację dyplomatyczno-konsularną, o której mowa w art. 38, albo jest urzędnikiem służby cywilnej lub ukończył Krajową Szkołę Administracji Publicznej im. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego;
- 2) złożył egzamin dyplomatyczno-konsularny;
- 3) zna co najmniej dwa języki obce;
- 4) posiada tytuł magistra lub równorzędny;
- 5) wykazuje się odpowiednim stanem zdrowia psychicznego i fizycznego.

2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach członkowi służby zagranicznej niespełniającemu wymagań określonych w ust. 1 pkt 1–4, w związku z wykonywaniem zadań w placówce zagranicznej, można nadać stopień dyplomatyczny na czas niezbędny do wykonywania tych zadań.

3. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje badań lekarskich, jakim podlega członek służby zagranicznej ubiegający się o stopień dyplomatyczny,
 - 2) rodzaje dokumentów potwierdzających spełnienie warunków, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 5
- mając na względzie charakter zadań wykonywanych przez członków personelu dyplomatyczno-konsularnego.

Art. 13. 1. Nadanie kolejnego, wyższego stopnia dyplomatycznego członkowi personelu dyplomatyczno-konsularnego następuje stosownie do przebiegu służby, posiadanych kwalifikacji zawodowych i oceny służbowej:

- 1) na wniosek lub po zasięgnięciu opinii kierującego placówką zagraniczną – w stosunku do członka personelu dyplomatyczno-konsularnego wykonującego zadania w placówce zagranicznej;

⁹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 14 września 2016 r. o zmianie ustawy o Krajowej Szkole Administracji Publicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1807), która weszła w życie z dniem 19 listopada 2016 r.

- 2) na wniosek bezpośredniego przełożonego po uzyskaniu pozytywnej oceny służbowej – w stosunku do członków personelu dyplomatyczno-konsularnego, innych niż wymienieni w pkt 1.

2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach członkowi personelu dyplomatyczno-konsularnego, który otrzymał pozytywną ocenę służbową, można nadać wyższy stopień dyplomatyczny na czas określony, nie dłuższy niż rok, z pominięciem kolejności nadawanych stopni i z zawieszeniem na ten czas dotychczasowego stopnia.

Art. 14. 1. Członek personelu dyplomatyczno-konsularnego, przy otrzymaniu po raz pierwszy stopnia dyplomatycznego, składa ślubowanie następującej treści:

„Przyrzekam i zobowiązuję się godnie reprezentować Rzeczpospolitą Polską, dbać o jej interesy i dobre imię, rzetelnie i sumiennie wykonywać powierzone mi obowiązki.”

2. Prezes Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw zagranicznych i po zasięgnięciu opinii Szefa Służby Cywilnej, określi, w drodze zarządzenia, tryb, formę i ceremoniał nadania stopnia dyplomatycznego oraz składania ślubowania, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając historyczne tradycje i zwyczaje dyplomatyczne.

Art. 15. 1. Przedstawicielstwem dyplomatycznym w innym państwie lub stałym przedstawicielstwem przy organizacji międzynarodowej kieruje ambasador, a do czasu objęcia placówki zagranicznej przez ambasadora – kierownik przedstawicielstwa, którego wyznacza, spośród członków personelu dyplomatyczno-konsularnego, i odwołuje minister właściwy do spraw zagranicznych.

2. Placówką zagraniczną, inną niż wymieniona w ust. 1, kieruje kierownik placówki zagranicznej, którego wyznacza, spośród personelu dyplomatyczno-konsularnego, i odwołuje minister właściwy do spraw zagranicznych na wniosek dyrektora generalnego służby zagranicznej.

Art. 16. Kierujący placówką zagraniczną:

- 1) jest przełożonym wszystkich członków służby zagranicznej w kierowanej przez niego placówce zagranicznej oraz osób, o których mowa w art. 2 ust. 2;
- 2) odpowiada przed dyrektorem generalnym służby zagranicznej za prawidłowe gospodarowanie mieniem, przestrzeganie dyscypliny finansów publicznych, przestrzeganie przepisów, w szczególności przepisów prawa pracy oraz przepisów dotyczących tajemnic ustawowo chronionych.

Art. 17. 1. Ambasadora mianuje i odwołuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek ministra właściwego do spraw zagranicznych, zaakceptowany przez Prezesa Rady Ministrów.

2. Ambasador, z zastrzeżeniem art. 16 pkt 2, podlega służbowo ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych.

3. Prezes Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw zagranicznych, określi, w drodze zarządzenia, formę i tryb wydawania poleceń ambasadorowi, kierując się zadaniami służby zagranicznej i potrzebami polityki państwa.

Art. 18. 1. Dyrektor generalny nawiązuje z ambasadorem, który przed mianowaniem nie był członkiem służby zagranicznej, stosunek pracy na podstawie powołania, na czas pełnienia funkcji ambasadora, nadając mu, z zastrzeżeniem art. 11 ust. 2, na ten czas stopień dyplomatyczny.

2. Odwołanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ambasadora, o którym mowa w ust. 1, jest równoznaczne z odwołaniem w rozumieniu przepisów prawa pracy.

Art. 19. Ambasador w państwie przyjmującym, w zakresie swoich pełnomocnictw, w szczególności:

- 1) reprezentuje Rzeczpospolitą Polską;
- 2) chroni interesy Rzeczypospolitej Polskiej oraz jej obywateli, zgodnie z prawem międzynarodowym i prawem państwa przyjmującego;
- 3) uczestniczy w czynnościach przedstawicieli organów władzy publicznej w zakresie prowadzonych przez nich negocjacji i podejmowanych działań, zapewnia współdziałanie tych przedstawicieli, dba o zgodność ich czynności z założeniami polskiej polityki zagranicznej, a także udziela im pomocy i współdziała z nimi w zakresie ich zadań w stosunkach z państwem przyjmującym;
- 4) działa na rzecz promocji Polski, a zwłaszcza polskiej kultury, nauki i gospodarki;
- 5) udziela pomocy i współdziała w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań przez członków służby zagranicznej oraz innych osób delegowanych do załatwienia określonych spraw w państwie przyjmującym;
- 6) nadzoruje działalność wszystkich placówek zagranicznych w państwie przyjmującym;
- 7) prowadzi rokowania z państwem przyjmującym;
- 8) popiera przyjazne stosunki między Rzeczpospolitą Polską a państwem przyjmującym,

- 9) zaznajamia się z warunkami, wydarzeniami i działalnością prowadzoną przez państwo przyjmujące i przekazuje właściwym organom władzy publicznej Rzeczypospolitej Polskiej informacje na ten temat.

Art. 20. Ambasador przy organizacji międzynarodowej, zwanej dalej „organizacją”, w szczególności:

- 1) reprezentuje Rzeczypospolitą Polską wobec organizacji;
- 2) utrzymuje łączność między Rzeczypospolitą Polską a organizacją;
- 3) prowadzi rokowania z organizacją i w ramach organizacji;
- 4) zaznajamia się z działalnością prowadzoną przez organizację i przekazuje właściwym organom władzy publicznej Rzeczypospolitej Polskiej informacje na temat jej działalności;
- 5) zapewnia udział Rzeczypospolitej Polskiej w pracach organizacji;
- 6) chroni interesy Rzeczypospolitej Polskiej, jej obywateli oraz polskich osób prawnych w stosunkach z organizacją;
- 7) popiera realizację celów i zasad organizacji przez współpracę z organizacją i w ramach organizacji;
- 8) uczestniczy, poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej oraz w zakresie przedmiotu działalności organizacji, w czynnościach przedstawicieli organów władzy publicznej w zakresie prowadzonych przez nich negocjacji i podejmowanych działań, zapewnia współdziałanie tych przedstawicieli, dba o zgodność ich czynności z założeniami polskiej polityki zagranicznej, a także udziela im pomocy i współdziała z nimi w zakresie ich zadań w stosunkach z organizacją.

Art. 21. (uchylony)¹⁰⁾

Art. 22. (uchylony)¹⁰⁾

Art. 23. 1. Placówki zagraniczne podlegają okresowej inspekcji wykonywanej na polecenie dyrektora generalnego służby zagranicznej.

2. (uchylony)¹¹⁾

Rozdział 3

Prawa i obowiązki członków służby zagranicznej

Art. 24. 1. Stanowisko w służbie zagranicznej wyznacza i odwołuje ze stanowiska dyrektor generalny służby zagranicznej.

2. Jeżeli wyznaczenie stanowiska pociąga za sobą zmianę miejsca pobytu członka służby zagranicznej, wyznaczenie stanowiska następuje z wyprzedzeniem nie krótszym niż 3 miesiące, chyba że na skrócenie tego okresu członek służby zagranicznej wyraził zgodę lub jeśli za skróceniem okresu przemawiają szczególne potrzeby służby zagranicznej.

Art. 24a.¹²⁾ Członek służby zagranicznej może być przeniesiony na stanowisko w komórce organizacyjnej ministerstwa zapewniającej obsługę zadań ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej.

Art. 25.¹³⁾ Przeniesienia, o których mowa w art. 62 i 63 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, urzędnika służby cywilnej do służby zagranicznej dokonuje dyrektor generalny urzędu w porozumieniu z dyrektorem generalnym służby zagranicznej.

Art. 26. (uchylony)¹⁴⁾

Art. 27. 1. Wynagrodzenie członków służby zagranicznej składa się z wynagrodzenia określonego dla członków korpusu służby cywilnej, z tym że członkom personelu dyplomatyczno-konsularnego przysługuje dodatek służby zagranicznej z tytułu posiadanego stopnia dyplomatycznego.

2. Prezes Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw zagranicznych, po zasięgnięciu opinii Szefa Służby Cywilnej, określi, w drodze rozporządzenia:

¹⁰⁾ Przez art. 142 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 3.

¹¹⁾ Przez art. 33 pkt 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o zmianie i uchyleniu niektórych upoważnień do wydawania aktów wykonawczych (Dz. U. poz. 1600), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2007 r.

¹²⁾ Dodany przez art. 14 pkt 4 ustawy, o której mowa w odnośniku 1.

¹³⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 171 pkt 4 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

¹⁴⁾ Przez art. 107 pkt 4 ustawy z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej (Dz. U. poz. 1218), która weszła w życie z dniem 27 października 2006 r.

- 1)¹⁵⁾ stanowiska w służbie zagranicznej, w tym stanowiska kierownicze w służbie zagranicznej, z uwzględnieniem porównywalności stanowisk pracy personelu dyplomatyczno-konsularnego ze stanowiskami w służbie cywilnej oraz stanowiska personelu pomocniczego i personelu obsługi – z uwzględnieniem specyfiki zadań wykonywanych na tych stanowiskach,
- 2) mnożniki do ustalenia wynagrodzenia zasadniczego członków korpusu służby zagranicznej,
- 3) mnożniki dodatku służby zagranicznej,
- 4) mnożniki dodatku z tytułu zajmowania stanowiska kierowniczego w ramach personelu dyplomatyczno-konsularnego – kierując się specyfiką i charakterem zadań służby zagranicznej.

Art. 28. (uchylony)¹⁶⁾

Art. 28a.¹⁷⁾ 1. Na kierownicze stanowisko w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych, będące wyższym stanowiskiem w służbie cywilnej, może zostać powołany członek personelu dyplomatyczno-konsularnego lub inna osoba spełniająca wymagania określone w art. 12 ust. 1 pkt 2–5, którzy spełniają dodatkowo wymagania określone w art. 53 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej.

2. Na stanowisko zastępcy dyrektora biura w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych może zostać powołany także członek personelu pomocniczego lub inna osoba spełniająca wymagania określone w art. 12 ust. 1 pkt 4 i 5, którzy spełniają dodatkowo wymagania określone w art. 53 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej.

3. Na stanowiska dyrektorów biur do spraw budżetu i finansów, administracyjnych i majątkowych placówek zagranicznych, a także informatyki w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych może zostać powołany także członek personelu pomocniczego lub inna osoba spełniająca wymagania określone w art. 12 ust. 1 pkt 4 i 5, którzy spełniają dodatkowo wymagania określone w art. 53 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej.

Art. 28b.¹⁸⁾ Obsadzanie kierowniczych stanowisk w placówkach zagranicznych następuje w trybie określonym w art. 18 ust. 1 albo w art. 24.

Art. 28c.¹⁹⁾ W przypadku umów o pracę zawieranych na czas określony w celu wykonywania zadań w placówce zagranicznej art. 25¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 1666, 2138 i 2255) nie stosuje się. Jednakże umowa zawarta w tym celu, w tym z osobą podejmującą po raz pierwszy pracę w służbie cywilnej, może być zawarta na czas nieprzekraczający 6 lat. Ponowne zawarcie takiej umowy jest możliwe po upływie co najmniej 6 miesięcy od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia poprzedniej umowy o pracę zawartej w celu wykonywania zadań w placówce zagranicznej.

Art. 29. 1. Warunki pracy w placówkach zagranicznych powinny zapewniać prawidłowe i godne wykonywanie zadań służby zagranicznej.

2. Członek służby zagranicznej wykonujący obowiązki służbowe w placówce zagranicznej może otrzymać, na swój pisemny wniosek, wynagrodzenie w walucie państwa przyjmującego.

3. Członkowi służby zagranicznej wykonującemu obowiązki służbowe w placówce zagranicznej przysługuje dodatek zagraniczny na pokrycie zwiększonych kosztów związanych z wykonywaniem obowiązków służbowych w placówce zagranicznej, uwzględniający poziom kosztów utrzymania w państwie przyjmującym.

4. Członkowi służby zagranicznej wykonującemu obowiązki służbowe w placówce zagranicznej zapewnia się:

- 1) nieodpłatne korzystanie z lokalu mieszkalnego odpowiedniego do sytuacji rodzinnej członka służby zagranicznej oraz częściowy zwrot kosztów jego eksploatacji;

¹⁵⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 171 pkt 5 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

¹⁶⁾ Przez art. 62 pkt 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 2006 r. o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych (Dz. U. poz. 1217), która weszła w życie z dniem 27 października 2006 r.

¹⁷⁾ Dodany przez art. 171 pkt 6 ustawy, o której mowa w odnośniku 2; w brzmieniu ustalonym przez art. 4 ustawy z dnia 30 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 34), która weszła w życie z dniem 23 stycznia 2016 r.

¹⁸⁾ Dodany przez art. 171 pkt 6 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

¹⁹⁾ Dodany przez art. 171 pkt 6 ustawy, o której mowa w odnośniku 2; w brzmieniu ustalonym przez art. 5 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 5.

- 2) pokrycie kosztów podróży przesiedleniowej, w tym przewozu mienia, oraz, raz na 2 lata, podróży urlopowej do kraju członka służby zagranicznej i członków jego rodziny, a także zwrot kosztów podróży i przewozu w przypadkach szczególnych i losowych;
- 3) zwrot uzasadnionych, udokumentowanych kosztów leczenia w państwie przyjmującym oraz kosztów leczenia przebywających z nim stale za granicą członków rodziny;
- 4) zwrot opłat za naukę dzieci ze względu na szczególne warunki państwa przyjmującego, jeżeli nie mają one możliwości uczęszczania do bezpłatnej publicznej szkoły typu podstawowego lub średniego;
- 5) zasiłek adaptacyjny, na pokrycie kosztów zagospodarowania się w państwie przyjmującym;
- 6) ryczałt z tytułu używania do celów służbowych samochodów osobowych i motocykli niebędących własnością pracodawcy.

5.²⁰⁾ Ambasadorowi, którego małżonek przebywa wraz z nim na placówce zagranicznej i nie jest zatrudniony na podstawie art. 31 ust. 1, przysługuje dodatek na pokrycie zwiększonych kosztów utrzymania rodziny.

5a.²¹⁾ Przepis ust. 5 stosuje się do konsula, który kieruje konsulem generalnym, konsulem, wicekonsulem lub agencją konsularną.

6. Do osób niepełnosprawnych wymagających stałej opieki członka służby zagranicznej stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące dzieci członka służby zagranicznej.

Art. 30. Prezes Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw zagranicznych, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość i szczegółowe zasady przyznawania i wypłaty dodatku zagranicznego,
- 2) rodzaje, wysokość, tryb i szczegółowe zasady przyznawania świadczeń, o których mowa w art. 29 ust. 4 i 5

– uwzględniając funkcje dyplomatyczne lub konsularne na placówce, specyfikę państw przyjmujących i kierując się potrzebą zachowania warunków socjalno-bytowych porównywalnych do warunków posiadanych przez członków korpusu dyplomatycznego lub konsularnego innych państw, a także mając na względzie wypadki szczególne, takie jak związane ze zgonami lub innymi wyjątkowymi wydarzeniami rodzinnymi.

Art. 31. 1. Jeżeli wymagają tego szczególne potrzeby służby zagranicznej, małżonkowie oraz osoby pozostające ze sobą w stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa oraz w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli mogą być, za zgodą dyrektora generalnego służby zagranicznej, zatrudnione w tej samej placówce zagranicznej, nawet gdyby powstał między nimi stosunek podległości służbowej.

2.²²⁾ Małżonek ambasadora nie może podejmować zatrudnienia poza granicami kraju w czasie pełnienia funkcji przez współmałżonka, z zastrzeżeniem ust. 1.

3.²³⁾ Przepis ust. 2 stosuje się do małżonka konsula, który kieruje konsulem generalnym, konsulem, wicekonsulem lub agencją konsularną.

Art. 32. 1. Jeżeli wymagają tego potrzeby służby zagranicznej, członek służby zagranicznej wykonuje pracę poza normalnymi godzinami pracy, a w wyjątkowych przypadkach także w niedziele i święta, bez prawa do oddzielnego wynagrodzenia i prawa do czasu wolnego w zamian za czas przepracowany.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do członków służby zagranicznej będących kobietami w ciąży oraz do członków służby zagranicznej sprawujących pieczę nad osobami wymagającymi stałej opieki lub opiekujących się dziećmi w wieku do 8 lat, chyba że na taką pracę wyrażą oni zgodę.

3. Członek służby zagranicznej ma prawo do nieprzerwanego 11-godzinnego odpoczynku.

Art. 33. 1. Członek służby zagranicznej wykonujący obowiązki służbowe w placówce zagranicznej, jeżeli wymagają tego szczególne potrzeby służby zagranicznej, obowiązany jest wykonywać polecenia kierującego placówką niezwiązane z pełnioną funkcją.

²⁰⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 142 pkt 3 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 3.

²¹⁾ Dodany przez art. 142 pkt 3 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 3.

²²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 142 pkt 4 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 3.

²³⁾ Dodany przez art. 142 pkt 4 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 3.

2. Członek służby zagranicznej wykonujący obowiązki służbowe w placówce zagranicznej, jeżeli wymagają tego potrzeby służby zagranicznej, może być czasowo przeniesiony do innej placówki zagranicznej. Czas tego przeniesienia nie powinien przekraczać 6 miesięcy.

3. Członkowi personelu dyplomatyczno-konsularnego, w przypadku, o którym mowa w ust. 2, jeżeli czas przeniesienia przekracza 3 miesiące, przysługuje wynagrodzenie przewidziane dla stopnia dyplomatycznego lub funkcji dyplomatycznej, na których okresowo wypełnia obowiązki, jeżeli jest ono wyższe od dotychczasowego.

Art. 34. 1. Członkowi personelu dyplomatyczno-konsularnego po 10 latach pozostawania w służbie zagranicznej przysługuje urlop dodatkowy w wymiarze 6 dni roboczych, a po 20 latach – 12 dni roboczych.

2. Członkowi służby zagranicznej w okresie służby w placówce zagranicznej w miejscu o klimacie szczególnie szkodliwym dla zdrowia przysługuje, w okresie służby w tej placówce, urlop dodatkowy w wymiarze 5 dni roboczych rocznie.

3. Minister właściwy do spraw zagranicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia, wykaz miejsc o klimacie szczególnie szkodliwym dla zdrowia przebywających w nich na placówkach zagranicznych członków służby zagranicznej.

Art. 35. 1. Do urlopu wypoczynkowego członka służby zagranicznej wykonującego obowiązki służbowe w placówce zagranicznej nie wlicza się przypadających w tym okresie dni niebędących dniami pracy w państwie przyjmującym.

2. Członkowi służby zagranicznej, wykonującemu obowiązki służbowe w placówce zagranicznej, jeżeli przemawia za tym interes służby zagranicznej, może być, za jego zgodą, udzielony urlop wypoczynkowy łącznie za 2 lata kalendarzowe, zamiast dwóch corocznych urlopów wypoczynkowych.

Art. 36. 1. Członek służby zagranicznej nie może podejmować zatrudnienia lub wykonywać innych zajęć zarobkowych bez pisemnej zgody dyrektora generalnego służby zagranicznej.

2. Minister właściwy do spraw zagranicznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki:

- 1) ogłaszania przez członków służby zagranicznej prac naukowych i publicystycznych związanych ze stosunkami międzynarodowymi, a także rozpowszechniania w środkach masowego przekazu wiadomości dotyczących takich stosunków lub służby zagranicznej, w tym udzielania wywiadów i ogłaszania prac naukowych,
 - 2) przyjmowania upominków i innych świadczeń o podobnym charakterze
- biorąc pod uwagę interes służby zagranicznej i tradycje w dyplomacji oraz zapewnienie rozwoju intelektualnego i naukowego członków służby zagranicznej.

Art. 37. 1. Członek służby zagranicznej za naruszenie obowiązków służbowych odpowiada dyscyplinarnie na zasadach określonych w przepisach o służbie cywilnej, z zastrzeżeniem ust. 2–4.

1a.²⁴⁾ Karami dyscyplinarnymi stosowanymi wobec członków służby zagranicznej są:

- 1) upomnienie;
- 2) nagana;
- 3) nagana z ostrzeżeniem;
- 4) nagana z pozbawieniem możliwości awansowania przez okres 2 lat do wyższej kategorii zaszerogowania;
- 5) obniżenie kategorii zaszerogowania;
- 6) wydalenie z pracy w służbie zagranicznej.

2. W służbie zagranicznej działa rzecznik dyscyplinarny służby zagranicznej, będący rzecznikiem dyscyplinarnym w rozumieniu przepisów o służbie cywilnej.

3.²⁵⁾ Do ambasadorów, o których mowa w art. 18 ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 114 ust. 1 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej.

4. W placówce zagranicznej postępowanie wyjaśniające może prowadzić zamiast rzecznika dyscyplinarnego służby zagranicznej członek personelu dyplomatyczno-konsularnego wyznaczony, na wniosek rzecznika, przez dyrektora generalnego służby zagranicznej.

²⁴⁾ Dodany przez art. 107 pkt 5 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 14.

²⁵⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 171 pkt 7 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

Art. 38. 1.²⁶⁾ W celu przygotowania do służby zagranicznej osób nieposiadających stopnia dyplomatycznego ustanawia się odbywaną w ministerstwie obsługującym ministra właściwego do spraw zagranicznych aplikację dyplomatyczno-konsularną, trwającą rok.

2.²⁷⁾ Program aplikacji dyplomatyczno-konsularnej przygotowuje dyrektor generalny służby zagranicznej po zasięgnięciu opinii Szefa Służby Cywilnej.

3.²⁷⁾ Przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej dotyczące służby przygotowawczej stosuje się odpowiednio.

Art. 39. 1. Aplikantem dyplomatyczno-konsularnym może zostać osoba, będąca obywatelem polskim, spełniająca wymagania określone w art. 12 ust. 1 pkt 3–5.

2. Nabór na aplikację jest otwarty oraz odbywa się w drodze konkursu. Konkurs ma na celu sprawdzenie poziomu wiedzy ogólnej i stopnia znajomości języka obcego u kandydatów oraz ich predyspozycji i przydatności do pracy w służbie zagranicznej, przy czym sprawdzenie wiedzy odbywane jest z zachowaniem zasady anonimowości.

3.²⁸⁾ Ogłoszenie o konkursie na aplikację zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej dyrektor generalny służby zagranicznej, który konkurs organizuje i przeprowadza.

4.²⁸⁾ Minister właściwy do spraw zagranicznych określi w drodze rozporządzenia szczegółowe zasady i tryb przeprowadzania konkursu, o którym mowa w ust. 2, z uwzględnieniem przeprowadzania testów, w tym testów psychologicznych, treści i formy wniosku o przyjęcie na aplikację dyplomatyczno-konsularną, z możliwością wykorzystania elektronicznych środków przekazu danych.

Art. 40. 1. Aplikację dyplomatyczno-konsularną organizuje i przeprowadza dyrektor generalny służby zagranicznej.

2. Dyrektor generalny służby zagranicznej może skrócić okres aplikacji dyplomatyczno-konsularnej lub zwolnić z obowiązku jej odbywania osobę spełniającą warunki, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 3–5, której doświadczenie zawodowe w sferze stosunków zagranicznych gwarantuje fachowe wykonywanie obowiązków członka personelu dyplomatyczno-konsularnego służby zagranicznej.

Art. 41. 1. Aplikacja dyplomatyczno-konsularna kończy się egzaminem dyplomatyczno-konsularnym.

2. Celem egzaminu dyplomatyczno-konsularnego jest sprawdzenie wiedzy, kwalifikacji i posiadania predyspozycji niezbędnych do wykonywania obowiązków członka personelu dyplomatyczno-konsularnego.

3.²⁹⁾ Absolwent Krajowej Szkoły Administracji Publicznej im. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Lecha Kaczyńskiego oraz urzędnik służby cywilnej, spełniający wymogi, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 3–5, a także osoba, o której mowa w art. 40 ust. 2, mogą przystąpić do egzaminu dyplomatyczno-konsularnego bez konieczności odbycia aplikacji dyplomatyczno-konsularnej.

4. Minister właściwy do spraw zagranicznych określi, w drodze rozporządzenia, organizację aplikacji dyplomatyczno-konsularnej, sposób dokumentowania znajomości języków obcych oraz szczegółowe zasady i tryb dopuszczenia do egzaminu dyplomatyczno-konsularnego oraz zakres tego egzaminu, ze szczególnym uwzględnieniem sposobu powoływania członków komisji egzaminacyjnej, wysokości ich wynagrodzenia oraz sposobu przeprowadzania egzaminu dyplomatyczno-konsularnego, z zachowaniem zasady anonimowości przy sprawdzaniu wiedzy i z uwzględnieniem możliwości powtarzania egzaminu.

Rozdział 4

Przepisy szczególne

Art. 42. (uchylony)³⁰⁾

Art. 43. 1. Zamówienia publiczne, o wartości od ponad 3000 euro do 200 000 euro składane przez placówkę zagraniczną na roboty budowlane, dostawy lub usługi wykonywane poza granicami kraju, wymagają uprzedniej zgody dyrektora generalnego służby zagranicznej, która określa również zakres uprawnień kierującego placówką zagraniczną przy udzielaniu zamówienia.

²⁶⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 107 pkt 6 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 14.

²⁷⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 171 pkt 8 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

²⁸⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 107 pkt 7 ustawy, o której mowa w odnośniku 14.

²⁹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 3 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 9.

³⁰⁾ Przez art. 47 ustawy z dnia 25 listopada 2004 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. poz. 2703), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2005 r.

2. (uchylony)³¹⁾

Rozdział 5

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 44–51. (pominięte)³²⁾

Rozdział 6

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 52. Ambasadorowie pełniący swoje funkcje w dniu wejścia ustawy w życie pełnią je na zasadach dotychczasowych do czasu odwołania w trybie określonym w Konstytucji.

Art. 53. 1. Z dniem wejścia ustawy w życie:

- 1) członkowie korpusu służby cywilnej zatrudnieni w Ministerstwie Spraw Zagranicznych stają się członkami służby zagranicznej;
- 2) osoby zatrudnione w placówkach zagranicznych, z wyłączeniem osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, stają się członkami służby zagranicznej;
- 3) dyrektor generalny w Ministerstwie Spraw Zagranicznych staje się dyrektorem generalnym służby zagranicznej;
- 4) pracownicy oddelegowani lub wyznaczeni, w trybie określonym w przepisach odrębnych, do pracy w Ministerstwie Spraw Zagranicznych lub w placówkach zagranicznych, z dniem wejścia ustawy w życie, stają się członkami personelu dyplomatyczno-konsularnego zatrudnionymi na podstawie umowy o pracę w służbie zagranicznej; przepisy art. 54 stosuje się odpowiednio.

2. Z dniem wejścia ustawy w życie osoby, o których mowa w ust. 1 i art. 2 ust. 2, wykonują swoje obowiązki na dotychczasowych warunkach.

Art. 54. 1. Osobom zatrudnionym w Ministerstwie Spraw Zagranicznych i w placówkach zagranicznych, spełniającym wymagania określone w art. 12 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz znającym przynajmniej jeden język obcy, odpowiednio dyrektor generalny służby zagranicznej lub minister właściwy do spraw zagranicznych, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia ustawy w życie, nada, z zastrzeżeniem ust. 4, stopień dyplomatyczny odpowiedni do zajmowanego stanowiska, biorąc pod uwagę stopień służbowy nadany na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 marca 1983 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników służby dyplomatyczno-konsularnej (Dz. U. poz. 90), przy czym osoby, które przed zatrudnieniem w placówce zagranicznej nie były zatrudnione w Ministerstwie Spraw Zagranicznych stopień dyplomatyczny otrzymują na czas określony, do dnia odwołania z placówki zagranicznej.

2. Osoby wykonujące obowiązki służbowe w placówce zagranicznej wykonują je do czasu odwołania z placówki zagranicznej, pełniąc funkcje posiadane w dniu wejścia ustawy w życie.

3. Osobom, które w dniu wejścia w życie ustawy nie posiadają stopnia służbowego nadanego na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów, określonego w ust. 1, lub też nie spełniają wymagań określonych w art. 12 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz nie znają języka obcego, dyrektor generalny służby zagranicznej wyznacza, z zastrzeżeniem ust. 4, stanowisko, przy czym osobom, które przed zatrudnieniem w placówce zagranicznej nie były zatrudnione w Ministerstwie Spraw Zagranicznych – dyrektor generalny służby zagranicznej wyznacza stanowisko na czas określony, do dnia odwołania z placówki zagranicznej.

4. Wyznaczenie stanowiska osobom, które nie spełniają wymogu określonego w art. 12 ust. 1 pkt 3, następuje na okres nie dłuższy niż 5 lat od dnia wejścia ustawy w życie.

Art. 55. W okresie 5 lat od dnia wejścia ustawy w życie określony w art. 12 ust. 1 pkt 1 wymóg odbycia aplikacji dyplomatyczno-konsularnej uważa się za spełniony także w przypadku, gdy doświadczenie zawodowe danej osoby w sferze stosunków zagranicznych gwarantuje fachowe wykonywanie obowiązków członka personelu dyplomatyczno-konsularnego służby zagranicznej.

Art. 56. Prowadzone z udziałem konsula postępowania w sprawach spadkowych, wszczęte i niezakończone do dnia wejścia ustawy w życie, toczą się według przepisów dotychczasowych.

Art. 57. Minister właściwy do spraw zagranicznych może wyrazić zgodę na utrzymanie zatrudnienia poza granicami kraju przez zatrudnionego w dniu wejścia w życie ustawy małżonka ambasadora albo małżonka konsula kierującego urzędem konsularnym.

³¹⁾ Przez art. 33 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 11.

³²⁾ Zamieszczone w obwieszczeniu.

Art. 58. Do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych, określonych w ustawie, nie dłużej jednak niż przez okres 2 lat od dnia wejścia ustawy w życie, zachowują moc przepisy rozporządzenia Rady Ministrów, o którym mowa w art. 54 ust. 1, i przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustawy określonej w art. 4 pkt 4 – w zakresie niesprzecznym z niniejszą ustawą.

Art. 59. Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia³³⁾, z tym że art. 42, w zakresie, w jakim dotyczy utworzenia środka specjalnego w celu wsparcia inwestycji i utrzymania placówek zagranicznych, oraz art. 43 wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r.

³³⁾ Ustawa została ogłoszona w dniu 9 listopada 2001 r.